

HREJVABANK

Emma HART

 THE GAME

HREJVABANK

Emma HART

2015

Worth the Risk (The Game, #4), copyright © 2014 by Emma Hart
Translation © 2015 by Alexandra Lamichová
Cover design © 2015 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu WORTH THE RISK,
přeložila Alexandra Lamichová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v červnu 2015

ISBN 978-80-87910-77-1

1

Roxy

Už je to šest měsíců.

Dvacet šest týdnů. Sto osmdesát dva dny. Dvě sta šedesát dva tisíce devět set sedmdesát čtyři minuty. Anebo absolutně nejpřesněji patnáct milionů pět set padesát dva tisíce vteřin.

Tak mi to aspoň připadá. Jako by uplynul krátký úsek věčnosti od chvíle, kdy jsem naposledy viděla svého bratra, ale okamžik, kdy zemřel, si pamatuju naprosto přesně. Vidím ho tak jasně, jako bych si v duchu pořád dokola přehrávala stejnou videonahrávku. Pamatuju si oslňující záblesk předních světel. Zapištění pneumatik, když se auto prudce odchýlilo ze svého směru. Můj vlastní, uši drásající křik, když jsem sledovala, jak čelně narazilo do stromu.

A pocit viny. Ochromující pocit viny, že jsem bráchu nepřinutila, aby nasedl do Selenina auta místo do Stuoova. Tenhle pocit viny je možná ještě horší než samotná vzpomínka – vím, že jsem tomu mohla zabránit, kdybych jako obvykle nedala věcem volný průběh.

Šest měsíců, a bolí to stejně jako tehdy. Tak strašně mi chybí, ten pocit ztráty je pořád stejný, a ten, kdo tvrdí, že čas vyléčí všechny rány, je zasaný lhář. Nic se nevyléčilo, já tedy rozhodně ne. Jsem zlomená, mám srdce rozervané na tisíc kous-

ků, jsem na ten smutek sama a nikomu nedokážu vysvětlit, jak mi je a co cítím.

No a co. Nevysvětluju a ani to nezkouším. A nic necítím. Ten pocit jsem odblokovala. Vím, že existuje, ale raději budu předstírat, že o něm nevím.

Kdybych to neudělala, ztratila bych všechno, co mě ještě drží naživu. Tu noc jsem nepřišla jen o svého bratra. S ním odešla i velká část mé duše.

Hážu do sebe vodku. Na okamžik mám krk v jednom ohni, ale pak se pálivý doušek změní v hřejivou vlnu, která se rozlévá v žaludku. Chvíli si ten hřejivý pocit vychutnávám. Pak zmizí stejně rychle, jako se dostavil, jako pomíjivá jiskřička štěstí. Koukám na láhev a uvažuji, jestli stihnu ještě jednoho panáka, než mě Seleno najde.

A ona mě určitě najde. Přesně ví, kam jsem zmizela... Na místo, kde nebudu pod jejím neustálým dohledem.

„Kolik jsi jich měla?“ Selenin hlas přehlušuje hudbu, která duní celým domem. Do prdele.

Povzdychnu si. „Dvě.“

„S takovými kecý se jdi vycpat, Roxy.“ Má nejlepší kamarádka stojí přede mnou, ruce v bok. „Tak kolik?“

„Čtyři,“ zalžu podruhé. „Fakt, nekecám.“

Její hnědé oči si mě upřeně prohlíží, pohledem téká mezi mou tváří a lahví, která stojí za mnou. „Hmm, tak jo.“

„Copak mi nevěříš, Leney?“ pokouším se o úsměv.

Selena mě zpraží káravým pohledem. „Asi tak, jako věřím ségre, že si nepůjčuje můj make-up.“

„Au,“ pokládám si dlaň na srdce. „To bolí.“

Selena si odfrkne. „Buď té lásky, Roxy, a ušetři mě svých dramatických výstupů. Víš, že ti věřím ve všem, kromě toho svinstva, které do sebe pořád láduješ.“

„Je to jen vodka. Šestkrát destilovaná,“ pokouším se o vtip.

„A všechno to ostatní.“

„Nevím, o čem to meleš.“

„Jestli si myslíš, že jsem tě neviděla, jak mizíš s Laylou, dost se pleteš.“

„Prosím tě, nech toho.“ Odhrnu si vlasy z čela, otočím se a nalévám si panáka. „Nic jsem neudělala.“

„Podívej se na mě,“ přikazuje Selena.

„Děláš si, kurva, srandu?“ Stavím láhev zpátky tak prudce, že rána přehluší dunící hudbu.

„Jestli sis nic nevzala, tak proč se sakra neotočíš a nepodíváš se mi do očí?“

Jdi do hajzlu. „Fajn.“ Otáčím se k ní čelem a upřeně jí hledím do očí. „Spokojená? Nic jsem si nevzala.“ Dnes večer. Zatím.

„Tak dobře. Věřím ti. Protentokrát.“ S povzdechem bere do ruky skleničku, kterou jí podávám. „Jen mám o tebe strach...“

„Jo, jo, už jsi mi to všechno říkala.“ Upíjím doušek vodky. „Bojíš se kvůli mému pití, podezříváš mě, že беру drogy, a máš děsnou péči kvůli mým vztahům. Už jsem si to vyslechla od mámy. Zase.“

„Hele, mezi námi děvčaty – to co děláš, se rozhodně žádným vztahem nazvat nedá.“

„Ale jo, dá.“ Očima tčkám po pokoji, který se začíná podivně houpat. „I když jsou to krátké vztahy, nechybí jim nic podstatného. Vzájemná přitažlivost, touha a hlavně mít jasno, co od tohoto vztahu oba očekáváme. V takovém případě jedna noc stačí. A když má některý z nich štěstí, dozví se dokonce i moje jméno.“

Selena vrtí hlavou. Směju se.

„Co je? Možná přeháním, ale jsem vždycky opatrná. Bezpečnost především – když piju, musím s jistotou vědět, že se bezpečně dostanu domů, a vždycky používám ochranu.“

„Chováš se jako idiot.“

„Možná. Ale aspoň jsem idiot s citem.“

Selena zamyšleně přejíždí prstem po okraji sklenice. „Myslíš, že by tě chtěl vidět v tomhle stavu? Že by se mu líbilo, co se sebou děláš?“

Ztuhnu. Najednou cítím v prstech chlad a ten se postupně šíří do celého těla a vytěšňuje hřejivé účinky alkoholu. „Nic se sebou nedělám, Seleno, a naprosto jistě vím, že o něm dneska večer nechci mluvit.“

Obracím do sebe zbytek vodky. Je silná, silnější než Red Bull. A dává mi sílu vstát a pustit se stolu. Bez zájmu se dívám na rozjařenou změť známých tváří, když vtom můj pohled přitáhne postava, kterou neznám. Kluk se širokými rameny, krátkými světlými vlasy vyčesanými a nagelovanými do špiček. Odlepuju se od stolu a mířím k němu. Znovu cítím ten vzrušující příval emocí.

Do prdele. Selenu by snad mělo napadnout, že přede mnou nemá o bráchovi mluvit.

Kdosi mě popadne za ruku, zastavuje mě a otáčí. Přitisknu-tá k pevnému hrudníku zvedám oči.

„Čau, Olly.“ Pokládám mu dlaně na prsa. „Můžu ti nějak pomoci?“

Pohled mu klouže do mého dekoltu a zpátky k očím. „Jak se to vezme.“

Přejíždím mu dlaní po tváři, palcem obkroužím dolní čelist. Sklání hlavu a letmo se dotkne rty bříška mého palce.

„Promiň, Olly. Nejspíš ti nedošlo, že to byla jen řečnická otázka.“ Věnuju mu přeslazený úsměv, couvnu a přeruším těsný kontakt. „Možná někdy jindy.“

„Roxy Hughesová, ty ale dokážeš nabudit.“

„Já? Nikdy.“ Přes rameno na něj mrknu. Ujdu jen pár kroků, když vtom narazím do dalšího hrudníku. Neskutečně vymakaného, širokého hrudníku. Kouknu nahoru do jasně modrých očí, které neznám. Bože. Tak tohle se ve Verity Pointu fakt často nestává.

„Čaues,“ vyklouzne mi ze rtů.

„Ahoooj,“ odpoví pomalu a hodnotí mě zkoumavým pohledem. „Tenhle večer stál zatím za hovno, takže chci rovnou slyšet, že jsi tu sama.“

Skvěle. Fakt oduševnělý začátek rozhovoru. Nejspíš ti jinde hned všichni padají k nohám, ale ať se poseru, jestli mě něco přinutí jít do postele s takovým namistrovaným borečkem.

Prohlížím si jeho světle hnědé vlasy, ostré rysy, široká ramena a vypracované svaly. „Byla jsem tu sama.“ Jednou rukou si odhrnuju vlasy na záda a druhou mu pokládám na bok. „Teď jsem tu s tebou. Tahle odpověď stačí?“

Zvedá koutek úst k vyzývavému úsměvu, rukou mi sklouzne po zádech a přitahuje mě k sobě. „Takové odpovědi mám moc rád.“

Kruh lidí kolem nás se náhle uzavírá, mí spolužáci se mění v masu rozplizlých těl. Kombinace možná příliš mnoha panáků, dunící hudby a svalnatého těla proti mně mi stoupá do hlavy, přivádí mě do extáze a já dávám věcem volný průběh.

Pohybují se v souladu s jeho tělem. Cítím, jak dlaní pomalu klouže po zádech až dolů k poslední křivce zad, pak mi lehce sevře půlky. Stále silněji se k němu tisknu boky, a zatímco se zvolna pohybujeme, vnímám, jak mu pomalu tvrdne. A je stále větší. Do háje. To, co ukrývá v kalhotách, mě už tvrdě tlačí do boku a já jen s velkým přemáháním odolávám nutkání dát mu najevo svou touhu a co nejrychleji zmizet.

Sakra, dva kusy ze tří za jednu noc, to není špatné skóre. Selena mi beztak celý večer nedá pokoj, takže to vypadá, že drogou číslo jedna bude dnes večer tenhle kluk, ať už se jmenuje jakkoli.

Bože, prosím, dovol mi poznat, co dokáže v posteli.

Boří hlavu do mých vlasů, pak se mě lehce dotýká rty. Jsou horké a pátravé a on neztrácí čas a dobývá se mi jazykem štěrbinou mezi rty do úst. Ovinu mu ruce kolem krku a přitahuju ho k sobě blíže, celá se mu otevírám. Naše jazyky se setkají v divokém tanci, narážejí do sebe, prohledávají ústa toho druhého. V podbřišku cítím známé svírání a teplo, když si představím, co jiného by tím jazykem ještě mohl dělat. Aniž bych si pořádně uvědomovala, co dělám, tisknu se k němu stále vášnivěji.

Oddálí rty od mých úst, přejede jimi po linii dolní čelisti a lehce mi je přitiskne k uchu. „Jak se jmenuješ?“

Směju se. „Myslím, že je ti to ve skutečnosti úplně fuk.“

„Dobrá odpověď.“ Usmívá se do mých vlasů, pomalu klouže dlaní po mém boku až dolů na stehno. Jeden z jeho prstů se vkrádá pod lem mé sukně a šimrá mě na kůži. „V tom případě bydlím v hotelu kousek za rohem.“

„Ledaže se tam vkrademe zadem. Ten hotel vlastní má te-ta.“ Nebyla by to hezká historka k příštímu rodinnému obědu?

„Holka, co ráda riskuje,“ šeptá a dívá se na mě. „To se mi líbí.“

Dívám se na něj přimhouřenýma očima. „To určitě není všechno, co se ti líbí.“

Spokojeně se usmívá, tváří se jako kocour, před kterého právě někdo postavil misku se smetanou. Vycházíme do haly. „Pojďme odtud vypadnout.“

„Dej mi dvě minuty.“

Selenu nacházím v kuchyni, klepu jí na rameno. „Ahoj, já mizím.“

„Co...“ kookne na mě přes rameno. „Aha. Tak jo. Ale pak mi napiš. Slibuješ?“

Obracím oči v sloup. „Proboha, Leney. Dobře, slibuju, že ti napíšu, abys měla jistotu, že nejsem svázaná s roubíkem v puse a neležím někde v řece.“

„Jsi děsná, Roxy.“ Vrtí hlavou. „Kdo to je?“

Odcházím a zadržuju smích. „To sakra nemám nejmenší tušení.“

Ignoruju bušení v hlavě, když se mi podaří vyklouznout z domu dříve než obvykle. Když tak zpětně uvažuju, vypít půlku láhve Jacka s... ať se jmenuje, jak chce... nebyl asi nejlepší nápad. Vlastně žádné asi. Určitě to nebyl nejlepší nápad. Ne, když vím, jakou čochu dostanu od mámy, až se vrátím. Stejnou, jaká by mě čekala od tety, kdybych neodešla z hotelu uprostřed noci.

Verity Point je jako po vymření. V osm hodin ráno jsou ještě všichni zalezlí v posteli. Kdyby nebyla sobota, byla bych tam taky. Zachumlaná pod pokrývkou, buď ukrytá ve svých snech, nebo lapená v pasti nočních můr.

Nohy vleču za sebou, jsou stejně těžké jako hlava. Pomalu se blížím k velké kovové bráně hřbitova. Váhám s každým dalším krokem. Zbytečně. Mé nohy i já víme, že projdeme tou branou, vydáme se po cestičce a posadíme se ke Camovu hrobu jako každé sobotní ráno. Jako každou sobotu od jeho pohřbu.

A tak to taky udělám. Projdu branou a kráčím po cestičce, která vede k místu, kde bratr leží. Větve stromů lemujících šterkovou cestičku se nade mnou roztahují a chrání mě před vycházejícím letním sluncem i horkem, které s sebou přináší. Ten kousek cesty doprovází jako vždy narůstající bolest v srdci, a jako vždy mě napadne, že jednoho dne vyskočí zpoza stromu Cam a řekne, že to všechno byla jen legrace.

Doufám, že to udělá. Doufám stejně jako tehdy, když jsem doufala, že už se mnou přestane jednat jako s malým děckem. Doufám, jak se jen doufat dá, naděje se stala součástí mého já. Doufám, že se jednoho dne probudím a zjistím, že to všechno byl jen strašný sen. Jenomže vím, že se to nestane... Stejně jako on se mnou nikdy nepřestal jednat jako se šestiletou, protože si přál, abych navěky zůstala malou holčičkou. Polknu slzy, zvedám pohled od země a chystám se udělat posledních pár kroků k jeho hrobu.

Zůstanu ale stát, protože poprvé zde nejsem sama.

Kyle.

Bylo jasné, že se tady ukáže. Víím, že včera přijel domů, a bylo jasné, že Cam bude jeho první zastávka, první věc, kterou udělá. Klečí nahrbený před náhrobním kamenem, tvář má ukrytou v dlaních a hnědé vlasy mu splývají přes prsty. Téměř cítím bolest, která z něj vyzařuje, obklopuje mě a ještě víc mě zraňuje. Mě? Já už jakžtakž dokážu zvládat bolest ze ztráty Cama, ale nezvládnou pohled na Kylea, který trpí úplně stejně.

Srdce cítím až v krku, poskakuje tak divoce, až to bolí. A to je zlé. Moc, moc zlé, jenomže na něj takhle reaguju automaticky. Stejnou reakci ve mně vyvolává už čtyři roky – ne že by na tom záleželo, a rozhodně o tom nikdo neví. Jsem jen Camova mladší sestra a vždycky jsem byla. Vždycky budu a už jsem se s tím smířila. Jen si přeju, aby to smíření ze mě vyhnalo neutuchající pocity, které ve mně vyvolává, pocity, které se derou na povrch dokonce i teď. Ale tentokrát se záchvěvy přitavlivosti mísí s ostnem zloby.

Zloby, že tu tenkrát nebyl. Nebyl v nemocnici, když tam Cam umíral, a nebyl tady, když ho spouštěli do té strašlivé díry v zemi.

Byl jediným člověkem, který mi mohl pomoci se vypořádat s děsivým faktem, že jsem ztratila bratra... Ale on tu nebyl. Potřebovala jsem ho a on zůstal na opačném konci pobřeží.

„Roxy.“

Usilovně mrkám a snažím se potlačit pálení v očích. „Nebyl jsi tu,“ říkám potichu hlasem zbarveným vyčítavým tónem.

Kyle vstane a v rozpacích si rukou prohrábne vlasy. „Já vím. Kéž bych... Já jen...“ Na okamžik vrátí pohled na náhrobní kámen a povzdychne si. „Jak se máš?“ Podívá se na mě.

„Doufám, že na tuhle debilní otázku neočekáváš odpověď.“ Jdu k náhrobku a zastavuju se těsně vedle Kylea. Hledím na ztmavlý nápis na šedém mramoru.

Cameron John Hughes.

Jeho jméno je vše, na co se dokážu dívat. Nepotřebuju vidět data ani slova opěvující úžasnou osobnost mého bratra. Už to všechno znám nazpaměť a datum jeho smrti se mi vrylo do paměti. 10. leden.

„Rox...“

Vrtím hlavou. „Neříkej nic. Nepotřebuju tvoji soustrast, Kyle. Přišel jsi s ní s křížkem po funuse. O šest měsíců později.“

„Přijel bych, ale neměl jsem na další letenku.“

„Zaplatili bychom to za tebe. Máma s tátou by ti sehnali letenku, a ty to víš.“ Sedám si na zem.

„Právě přišli o syna. To jsem po nich nemohl chtít.“ Sedá si vedle mě a rukama objímá pokrčená kolena. Úplně stejně sedával Cam.

Hledím do trávy. „Dojela bych pro tebe. Jela bych klidně celou noc, jestli ti šlo o tohle.“

„Roxy, vždyť ty nejsi schopna normálně dojet ani do Portlandu.“

„Zvládla bych to, kvůli Camovi,“ říkám potichu. „On by tě tady chtěl.“

Kyle dlouze vydechne a svěsí hlavu. „Do hajzlu, to já přece vím. Měl jsem tu být. Vsadím se, že mě teď straší a proklíná mě a nadává mi do blbců, že jsem tu nebyl a nepodržel tě.“

Smutně se usměju. „Nemusel jsi přijet kvůli mně.“ *Kéz bys přijel kvůli mně.* „Měl jsi přijet hlavně kvůli sobě. Víím, že si to nikdy neodpustíš.“ Natahuju se pro stéblo trávy. Odtrhuju z něj jeden lístek po druhém a pouštím je na zem. Působím smrt na místě, kde je jí plno.

„Nikdy si neodpustím, že jsem ho nepřesvědčil, aby jel se mnou do Berkeley. Kdyby mě poslechl, nikdy by se to nestalo.“

„A já si nikdy neodpustím, že jsem ho nechala jet v autě se Stuem. Všichni jsme věděli, že si dal pár panáků. Kdyby jel se mnou a se Selenou, nestalo by se to.“

„Proboha, Rox! To přece vůbec není tvoje vina. Cam byl tvrdohlavý mezek. Nikdy neudělal nic, co on sám nechtěl.“

Poprvé se na něj kouknu pořádně. Pod očima se mu objevily stíny a v očích se mu usadil smutek, který jsem nikdy dříve neviděla. Jinak je to pořád tentýž Kyle, jakého jsem vždycky znala. Je opálený díky kalifornskému slunci a je pořád stejně štíhlý jako býval.

„Tak jak to může být tvoje vina?“ ptám se ho.

Upřeně se mi zadívá do očí a pousměje se. „Dobrá poznámka. Roxanne.“

„Neříkej mi Roxanne.“ Dlouhnu do něj loktem. „Víš, že to nesnáším.“

„Vím. Právě proto.“ Potichu se zasměje. „Víš, co mě nejvíc žere na tom, že už tu Cam není?“

„Že nevíš, s kým teď budeš provádět ty vaše šaškárny?“

„To taky... Ale největší strach mám z toho, kdo ti teď bude hlídat zadek.“

„Dík, že se staráš, ale můj zadek nepotřebuje hlídače.“

„Ale jo. Potřebuje, aby ho někdo udržel v kalhotách.“

Pohledem zabloudím ke Camovu jménu. „Myslím, že místo, kde se nachází můj zadek, ti může být ukradené.“

Kyle odfrkne. „Nemůže, pokud jsem jediný, kdo ho dokáže držet pod kontrolou.“

Z mého pohledu to vyzní mnohem lákavěji, než by mělo.

„Cam mi nehlídal zadek. *Mně* ne. Dával bacha, aby si *jiní* hned nestahovali kalhoty.“

„V tom případě budu dělat totéž,“ odpoví Kyle nenuceně.

Vrtím hlavou a smích, který se mi dere z hrdla, má hořkou příchuť. Vstávám. „Nejsi můj brácha, Kyle. Mám jen jednoho.“ Přiložím prsty ke rtům, vtisknu na ně polibek a pak je přitisknu na náhrobek. Nechám ruku sklouznout a otáčím se k odchodu.

„Ne, to nejsem, ale slíbil jsem mu, že na tebe dohlédnu, kdyby se s ním něco stalo.“

Zarazím se. „Vážně nepotřebuju, abys na mě dohlížel. Už nejsem malá holka.“

Směje se. „To je mi jasné, Rox. *Věř* mi nebo ne, ale moc dobře vím, že už nejsi malá žába. Ale o tom druhém by se dalo debatovat.“

„Není o čem debatovat.“ Otáčím se k němu a zkrážím ruce na prsou.

„Já jsem ale slyšel něco jiného.“ Probodává mě pohledem. „Pár lidí si myslí, že sakra potřebuješ dohled.“

„To se mi snad jen zdá. Do hajzlu, tahle díra je neskutečná. Jak dlouho jsi zpátky, co? Dvanáct hodin? A lidi už mě po-

mlouvají.“ Vrtím hlavou a zase slyším ten divný hořký smích. Zní mi cize, ale je můj vlastní. „Řeknu ti to znovu: nepotřebuju, aby ses o mě staral, ať si každý myslí, co chce. Do háje, Kyle, nebyl jsi tu, když jsem tě potřebovala, ať už jsi k tomu měl jakýkoli důvod, takže fakt není nutné, abys tu kvůli mně zůstal, když tě nepotřebuju!“

„Nikdo tě nepomlouvá.“ Vstane a jde ke mně. Zastaví se kousíček přede mnou. „Nejspíš tě překvapí, že zatímco jsem byl ve škole a ty ses zdárně měnila v místní zkaženou holku, povídal jsem si každý víkend s tvými rodiči.“ Očima skenuje mé tělo. „Vyčítáš mi, že jsem tu pro tebe nebyl, ale byl jsem tu pro tvou mámu, když ty ses o ni nestarala.“

„Neopovažuj se něco takového říkat.“

„Říkat co? Pravdu?“ Zvedne obočí. „To se nikdo jiný neobtěžuje, že?“

mlčím.

„Nemyslel jsem to tak. Možná si myslíš, že jsem tu pro tebe nebyl, Rox, ale já tu byl. Každý den. Nemusel jsem být přímo tady, abych dával pozor.“ Hlas mu změkne a on náhle zvedne ruku a zastrčí mi vlasy za ucho. „Jen ses o to nikdy nestarala.“

Ruce mi spadnou podél těla, nasucho polknu, cítím, jak se mi svírá hrudník. V krku mám knedlík a bojuju se slzami, které se mi derou do očí. „Teď už je to jedno.“ O krok ustoupím a prstem ukážu na zem. „Nebyl jsi *tady*. Nebyl jsi na místě, které bylo důležité, když to bylo důležité!“

„Jdi domů.“ Kyle mě upřeně pozoruje. „Jdi domů a vyspi se z té vražedné kocoviny. Uvidíme se později, až se uklidníš.“

Otočím se na podpatku a dlaně visící podél těla zatínám v pěst. „Laskavě si uvědom, že nejsi můj brácha!“ vyštěknu na něj.

„To vím. Ztraceně, ale jsem to nejbližší, co máš.“

To je ten problém. A vždycky bude.

Nevím, kvůli čemu jsem našťvaná víc – kvůli tomu, že se vrátil a říká všechny ty sračky, nebo proto, že ve mně pořád vidí jen Camovu mladší sestřičku. Jedna část mého já, malinká

nesmělá část, tiše doufala, že se vrátí a budu pro něj víc než to. Podívá se na mě jinak než tím bratrským způsobem, jak to dělá vždycky.

Ta hloupá, nejhoupější část mého já, která by zasloužila odstřelit.

Setřu si z očí horké, rozzlobené slzy a otočím se k odchodu. Kyle se možná vrátil na léto domů, ale to mu nedává právo, aby se choval jako můj anděl strážný. Nedává mu to právo dělat cokoli.

Ať jde do prdele.